

gyndt at pippe op. Og naar det ærede Medlem raader os til at saa tykt i den Anledning, er det dog vist lidt mindre vel overvejjet, thi man skal da være sikker paa, at Raagerne kommer i ligelig Mængde overalt paa Marken og paa alle Marker, ellers er der saadet for tæt, og det giver en mindre god Afrøde. At saa med en eventuel Raageudtynding for Øje, tror jeg derfor ikke er heldigt. Saa talte det ærede Medlem for Resten om, at paa Bornholm vil man yde Erstatning, men saa maa der altsaa være noget at yde Erstatning for, for det skal vel ikke gaa den anden Vej; at hvis Gavnen er større, skal man forlange noget for den Gavn, Raagerne har gjort paa andre Folks Marker.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) talte fornøjeligt og udførligt om Raagerne, men det forekommer mig, at han var inde paa noget meget forkasteligt. Han sagde, at det var ham ligegyldigt, paa hvilken Maade man bliver af med Raagerne, forudsat, at de er skadelige. Det er ikke mig ligegyldigt. Det er ens Pligt at holde Dyrene nede, for at Menneskets Arbejde ikke skal blive ødelagt, men det er sandelig ogsaa Menneskets Pligt at sørge for, at dette sker paa en for Dyrene forsvarlig Maade, og jeg vil ikke gaa med til noget som helst, som har det mindste med Dyrplageri at gøre. Det ærede Medlem var imod at rive Rederne ned, og det kan jeg godt forstå, thi det er umuligt i en saadan Udstrækning, at det kan gavne. Han syntes bedre om at skyde dem ned, men at skyde 20,000 Reder ned er et lige saa umuligt Arbejde. Det, det kommer an paa, er at ødelægge hele Aargangen, men det kan man ikke paa den Maade; man vilde ogsaa anskyde en hel Del af Ungerne, og det bør man ikke. Jeg er ikke tilfreds med den Bestemmelse i Lovforslaget, som foreslaar Nedrivning eller Gennemskydning af Rederne i Tiden nærmest efter Æglægningen, naar ikke denne Tid bliver begrænset. Det bør nemlig absolut kun ske i Rugetiden, altsaa inden der bliver Unger, for ellers kommer man til at anskyde en hel Del Unger, som saa ligger og pines til Døde i Rederne, og de, der ikke bliver ramt, dør af Sult, fordi de gamle forlader Reden, i hvert Fald i flere Dage. Jeg vil paa det indstændigste fraraade det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) at være med til at rive Raagereder ned, det vil være en meget risikabel Historie for ham og dermed ogsaa for Skelskør-Kredsen. Raagerne

bygger nemlig i de højeste Træer og ofte paa de alleryderste Grene, de tyndeste, de befæster deres Reder overordentlig stærkt, og det er ganske umuligt ved Stænger, naar de skal have en saadan Længde, at de er haandterlige, eller ved Kroge at rive disse Reder ned, saa det virkelig hjælper noget. Man kan maaske faa en Fjerdedel eller en Trediedel ned, men jeg er temmelig sikker paa, at man ikke naar ud derover. De bygger ogsaa hyppigt i Popler, hvis Grene, som bekendt, er meget skøre. Jeg tror derfor, at den Vej er ufarbar, men jeg vil indrømme, at set fra et dyrevenligt Standpunkt er det bedre at rive Rederne ned end at skyde paa dem, idet man nemlig, naar en Rede bliver revet ned, kan gaa ud fra, at alle Ungerne i den bliver dræbt. Det er langt nemmere, virkningsfuldere og humanere at ødelægge Æggene, og jeg skal tillade mig at anføre et Eksempel paa, hvor effektivt dette kan være.

Jeg havde en meget stor Raagekoloni i en Skov, der støder lige op til Gaarden eller Haven. Det var ærgerligt at se den Ødelæggelse, Raagerne foraarsagede paa selve Skoven, og det var irriterende at høre paa denne Skrigen omtrent hele Døgnet igennem. Jeg fik da Skovfogeden og en eller maaske to Mand til at gaa der i 36 Timer for at holde de gamle borte. De skød paa dem i Ny og Næ. Hvis man vil indvende, at det er kostbart, vil jeg svare, at man kan indskrænke sig til at skyde, naar de gamle søger tilbage til Rederne. Det gælder nemlig blot om at holde de gamle borte en Tid. Da denne Tid var gaaet, var Æggene kolde og hele Kuldet ødelagt, uden at der blev mishandlet en eneste Fugl derved. Saa vendte de gamle tilbage og holdt et frygteligt Spektakel, men da de blev fortrolige med Situationen og indsaa, at det var haabløst, tog de bort og har ikke vist sig senere; de var fuldstændig fordrevne. Dette skete i Aaret 1906. Jeg husker det tydeligt, for det var det Aar, jeg var i Valgkampagne med Herredsfoged Krabbe, den senere Forsvarsminister, og jeg var ikke nær saa heldig i mit Forsøg paa at fordrive ham. Den angivne Metode vil jeg paa det bestemteste anbefale, og hvis en Ejer vægrer sig ved at gøre dette: holde de gamle borte i 36 Timer, kan der være noget i, at de omliggende Markers Ejere siger til ham: Vil du ikke, vil vi, og at de saa lader et Par Mænd gaa og skyde i Ny og Næ. Det koster ikke mange Penge og er meget effektivt. Hvad det drejer sig om for mig, er,